

El 80% del professorat va a treballar i dilueix la vaga escolar

- Maragall opina que els ensenyants han demostrat que aposten per negociar i no per la confrontació
- Els sindicats afirmen que molts docents, tot i donar suport a la protesta, no la van seguir per desànim

Un moment de la manifestació d'ahir a Barcelona.
Foto: RICARD CUGAT

RAFA JULVE / RAMÓN TOMÁS
BARCELONA

Perquè molts docents estan desencantats i consideren que, facin el que facin, el conseller d'Educació, Ernest Maragall, segur que no cedirà. Perquè la crisi ha retractat molts companys, que no estan disposats a perdre 100 euros per no donar classe un dia. Perquè és època d'avaluacions i de viatges escolars. Perquè la setmana passada alguns col·legis van tancar a causa de la nevada o, simplement, perquè no volen perjudicar més els pares... Els sindicats de l'ensenyament van oferir ahir un ampli ventall d'arguments per justificar la baixa participació en la vaga del professorat. USTEC, CCOO, UGT, ASPEPC i CGT van afirmar que el 60% dels ensenyants van secundar l'aturada i que aquesta va afectar el 80% dels centres, però les dades de la conselleria – extretes de la informació oficial que aporten les escoles i instituts sobre el nombre de mestres i professors que no han anat a treballar – van rebaixar molt les seves conclusions:

només el 20,98% es va sumar a la protesta.

Amb aquestes dades tan a favor seu, Maragall no va estalviar en contundència i va afirmar: «Hi ha un missatge claríssim [dels docents als sindicats], i és que la via de la confrontació està esgotada. Els mestres i professors diuen: 'parleu, dialogueu, asseieu-vos, negocieu, però ja n'hi ha prou de confrontacions'. El país no s'ho mereix, l'educació encara menys; ara és el moment de tirar endavant la llei d'educació de Catalunya».

RETRETS DEL GREMI / Però no només va ser el conseller el que va llançar retrets a les organitzacions sindicals. També hi va haver crítiques per part dels mateixos docents. El descontentament del gremi amb la política educativa de Maragall ronda la unanimitat. La immensa majoria exigeix un augment de les plantilles; rebutja el decret d'autonomia de centres perquè considera que s'atorgarà un poder «dictatorial» als directors; defensa la jornada intensiva al juny i renega del nou calendari escolar, però això no treu el malestar d'alguns docents per l'estratègia de les organitzacions sindicals.

Nombrosos mestres consultats per aquest diari van criticar no només la «precipitació» amb què es va organitzar la vaga, sinó també la data (època d'avaluacions) i que alguns sindicats recorren a les jornades d'aturada (la d'ahir va ser la quarta en poc més de dos anys) amb excessiva rapidesa. Núria Domingo, cap d'estudis del CEIP La Concepció, va assegurar: «No estem d'acord amb la conselleria, però tampoc amb la forma com els sindicats han portat el tema». Opina que la vaga danya la seva imatge: «No està ben explicada. Està agafada amb pinces».

Fins i tot en la manifestació promoguda per USTEC, CCOO, UGT, ASPEPC i CGT a Barcelona, on més de 12.000 ensenyants i estudiants (més de 50.000 segons els organitzadors) van demanar la dimissió del conseller i van carregar contra la seva política educativa, es van sentir comentaris crítics amb les agrupacions professionals. «Alguns companys passen de tot, però també n'hi ha que pensen que no es pot protestar a cop de vaga, que és l'últim recurs», va dir una professora.

IMPOTÈNCIA Altres compartien les reivindicacions, però van sucumbir al desencant. «Amb la crisi i la decepció amb Educació no ens hem sentit amb forces per anar a la vaga», diu Irene Beltrán, directora del CEIP Carlit, «No comptem per a ningú i ens passen per sobre», afegeix. Al CEIP Fort Pienc, per primer cop, no hi ha hagut consens al claustre per actuar en bloc. Al CEIP Pere Vila tan sols s'hi han presentat 65 alumnes de 363. La seva directora, Isabel Nadal, defensa la llei: «No és perfecta, però no justifica la vaga. Em sembla poc presentable». Un dels 15 professors que no l'han deixat sola confessa: «Em queden 52 dies per jubilar-me...».

La pilota havia caigut sobre la teulada de Maragall, però va rebotar i va acabar caient al pati dels sindicats. Alguns ja es van mostrar disposats ahir a negociar, però consideren que hi ha aspectes que són innegociables i dubten que Maragall sigui un interlocutor vàlid.